

Gange foreligget her i Thinget; men naar der da har været nedsat Udvalg, have de været meget delte, og er der fremkommet meget forskellige Forslag. Denne Gang er det derimod saa heldigt, at der i Udvalget er temmelig stor Enstemmighed om de Forslag, der foreligge, og dertil har jo Grunden været dels den, at Udvalgets Medlemmer have søgt at forene sig om det, der efter deres Mening var det Væsentlige, og derfor have opgivet de mindre væsentlige Punkter, hvorom der maatte kunde være nogen Forskjellighed indenfor deres Kreds, men dels ogsaa den, at denne Gang foreligger Sagen fremlagt af Ministren og er derved bragt ind i et Spor, som Udvalget har villet følge, saavidt det stod i dets Magt. De Hovedsynspunkter, hvorfra Udvalget er gaaet ud, ere blevne udtalte i Betænkningen, men kun ganske kort. Efter at Sagen saa ofte har været drøftet baade her og udenfor denne Sal, have vi anset det for overflødigt at komme udførligt ind paa disse Synspunkter, som jo ganske vist ellers kunde kræve en langt videregaaende Dntale, og jeg skal heller ikke her komme nærmere ind paa dem; end den senere Forhandling maatte gjøre det nødvendigt.

Seg skal da strax gaa til at omtale de enkelte Vædringsforslag og begrunde den Stilling, som vi have troet det nødvendigt at indtage til de forskellige Paragrafer, som ere satte under Forhandling. Med Hensyn til §§ 1 og 2 ville være Medlemmer se, at et Flertal af 8 Medlemmer har ment, at disse to Paragrafer burde udgaa af Lovforslaget; medens Udvalgets øvrige 3 Medlemmer have opstillet særskilte Paragrafer istedetfor dem, som Regjeringsforslaget har. Det maa maatte allerede her være mig tilladt at bemærke, at disse Paragrafer jo ikke staa i en saa nøie Forbindelse med det øvrige Forslag, at de jo meget vel kunde adskilles derfra, og jeg skal strax minde om, at i Kirkekommissionen var det Forslag, som ligger til Grund for de følgende Paragrafer, ved 2den Behandling

stillet uden disse to Paragrafer, der først kom til ved 3die Behandling ved Sammensmeltning med et andet stillet Forslag. Hvad § 1 angaar, blev det allerede her ved 1ste Behandling fremhævet, at Hovedbestemmelsen deri var noget ubestemt udtrykt, den nemlig, at vedkommende Ansøger skulde „i mindst et fuldt Aar have øvet sig i præstelig Gjerning.“ Det har ogsaa Udvalgets Mindretal, der har ment, at denne Bestemmelse ikke burde ganske udelades, følt og har opstillet et andet Forslag, der har meget bestemtere Udtryk, idet der i næstsidste Stykke af den nye § 2 staa, at de Paagældende skulde „have jevnligt prædiktet i det nærmest forudgaaende Aar.“ Men selv dette er dog efter Flertallets Formenting alt for ubestemt udtrykt, og naar tilmed ikke, hvad det egentlig sigter til. Hvad er nemlig „jevnligt“? I et Aar er der omtrent 60 Helligdage, paa hvilke deri prædikes; der er altsaa et meget stort Epillerum for, hvad der skal forstås ved „jevnligt“, og der kan her finde en meget vilkaarlig Fortolkning Sted. Prædikenen er jo ganske vist en meget vigtig præstelig Gjerning, men naar man deri, hvad Hensigten vistnok har været, har villet søge Sikkerhed for, at Vedkommende netop i det sidste Aar, førend han søgte geistlig Ansættelse særlig har haft sin Hu henvendt paa den Stilling, som han ønsker at træde ind i, saa er den blotte Prædiken i og for sig ingen tilstrækkelig Borgen herfor. En Prædiken kan jo være af meget forskjellig Slags, og en Mand kan jo endog saa siges at prædike, naar han blot læser op, hvad han har nedskrevet, og det behøver jo ikke engang at være noget Nytt, men det kan være fra ældre Tid; maatte endog oprindeligt skrevet af Andre. Beviset for, at Vedkommende har Dygtighed til at kunne prædike, behøver man jo ikke at søge paa denne Maade, thi dels har man jo Dismisprædikenen, hvorved Regjeringen kan forvise sig derom; og dels kan desuden Menigheden efter vort Forslag faa yderligere Betryggelse herfor gjennem Valgprædikenen. Dette